

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.392/2012/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év július hó 1. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A több emberen elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 15.B.102/2012/19. számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

Az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekményt emberölés bűntette kísérleteként {2012. évi C. törvény 160. § (1) és (2) bekezdés f) pont} minősíti.

Az I. r. vádlott büntetését 5 (öt) év szabadságvesztésre - melyet börtönben kell végrehajtani - és 5 (öt) év közügyektől eltiltásra súlyosítja.

Az I. r. vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 1.963.000,- (egymillió-kilencszázhatvanháromezer) forint bűnügyi költséget az I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év szeptember hó 14. napján kihirdetett 15.B.102/2012/19. számú 19. számú ítéletével az I. r. vádlottat 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés bűntette miatt, melyből 1 rb. kísérleti szakban maradt (Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés I. fordulata) - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, és kimondta, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Rendelkezett a bűnjelekről, így az elkövetés eszközét elkobozta, míg a további tárgyak lefoglalását megszüntette és megsemmisítésüket rendelte el. Kötelezte az I. r. vádlottat az eljárás során a vonatkozásában felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

Az ítélet ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére a büntetés súlyosításáért, az I. r. vádlott részfelmentésért, a védője részfelmentésért, téves minősítés miatt és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1151/2012/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, és megalapozott történeti tényállást állapított meg, amelynek a személyi része azonban kiegészítésre szorul az I. r. vádlott előéletére vonatkozó adatokkal, továbbá az ítélet indokolási részéből a tényállás személyi részébe át kell emelni a vádlott beszámítási képességével kapcsolatos szakértői megállapításokat.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére az elsőfokú bíróság és a cselekményeket is törvényesen minősítette, azonban a büntetés kiszabásakor tévedett.

Eszerint a halmazati büntetés minimumát alig meghaladó mértékű főbüntetés nem szolgálja kellően a büntetési célokat. Kiemelte, hogy a bűnösségi körülmények közül a fiatal felnőttkénti elkövetés és a büntetlen előélet egyszerre nem vehető figyelembe enyhítő körülményként, ellenben az súlyosító körülményként értékelendő, hogy a vádlott két különböző eljárás hatálya alatt is állt a bűncselekmény elkövetésekor, amelyet ittas állapotban követett el az éjszakai órákban, útonálló jelleggel.

Mindezek alapján a büntetés lényeges súlyosítását indítványozta, amely kizárja a büntetés fele részének letöltése utáni szabadulás lehetőségét.

A védő a nyilvános ülésen elmondott perbeszédében a részfelmentésére irányuló fellebbezését fenntartotta, így a második sértett elleni cselekmény tekintetében változatlanul az I. r. vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését kérte.

E bűncselekmény vonatkozásában a korábbi vádlott-társak, illetve a tanúvallomások nem egyértelműek, számos ellentmondás található bennük, a videokamera felvételek is ellentmondanak a terhelő vallomást tevő tanú nyilatkozatának, továbbá az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint is mindkét eszközzel előidézhető volt a második sértett szúrt sérülése.

Az első sértett sérelmére elkövetett cselekménynél az elsőfokú bíróságnak a vádtól eltérő jogi minősítésével egyetértett, és e tekintetben a büntetés enyhítését kérte, figyelemmel a nagyszámú enyhítő körülményre.

Az I. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy megbánta a bűncselekmény elkövetését, megváltozott, és tartotta magát ahhoz, hogy nem szúrta meg a második sértettet.

A nyilvános ülésen megjelent 1-es sértett arról nyilatkozott, hogy túlzott savtermelése alakult az eset óta.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének - bár részletes bizonyítást vett fel - nem minden bizonyítékra kiterjedően tett eleget, ezért a Be. 363. § (2) bekezdés b/ pontja alapján nyilvános ülésről tárgyalásra tért át és bizonyítás felvételét rendelte el.

Ennek során új hemogenetikus szakértőt rendelt ki az ügyben figyelemmel arra, hogy az elkövetés eszközeként azonosított bűnjel kés, illetve a szintén bűnjelként lefoglalt és a II. r. vádlott tulajdonát képező kés nyomozati iratoknál elfekvő fényképfelvételeit megtekintve ellentmondást vélt felfedezni az elkövetés eszközén szemmel jól látható biológiai anyagmaradványok és az ehhez képest eredménytelen hemogenetikai szakértői vélemény megállapításai között. Erre tekintettel ezen elkövetési eszköz, illetve a II. r. vádlott késének ismételt, más szakértő általi vizsgálatát tartotta szükségesnek - különös tekintettel az I. r. vádlottnak az eljárás során végig hangoztatott védekezésére is.

Emellett az ítéltábla szükségesnek tartotta lejátszani a fellebbezési tárgyaláson a kérdéses videokamera felvételeket, amelyeket az elsőfokú bíróság nem tett meg, bár az arról készült jelentéseket, fényképfelvételeket egyebekben tárgyalás anyagává tette. Megjegyzi az ítéltábla, hogy ilyen esetekben nem mellőzhető a megalapozott, teljes körű bizonyítás érdekében a rendelkezésre álló különleges bizonyíték, a videokamera felvételek tárgyaláson történő megtekintése, mivel adott esetben azok alapján lehet a lezajlott eseményekről a lehető legpontosabb képet alkotni.

Az igazságügyi hemogenetikus szakértő a szakvéleményét a kirendelésnek megfelelően elkészítette, azonban azt késedelmesen terjesztette elő a tárgyalási határnaphoz képest, így az ítéltábla lehetőséget biztosított a védelemnek a szakértői vélemény tárgyaláson történő átvételét követően, annak áttanulmányozására.

A vádlott és a védő a szakértői vélemény áttanulmányozását követően a tanács elnökének kérdésére úgy nyilatkozott, hogy a szakvéleményben foglaltakat megértették és nem kérik a tárgyalás elnapolását.

Az ítéltábla az 1/2014. számú genetikai szakértői véleményt tárgyalás anyagává tette, amely mintavételek után megállapította, hogy az elkövetés eszközeként lefoglalt és az I. r. vádlott tulajdonában lévőként azonosított kés pengéjének két oldaláról vett mintából kevert genetikai profil volt kimutatható, amely az adekvát lokuszokon 1-es és 2-es sértettek genetikai profiljának allélikus összetevőjével mutatott egyezést. Magyarországi populációs statisztikai vizsgálatok alapján ez bizonyossággal határos valószínűséggel támasztja alá azt a hipotézist, hogy a kimutatott profil a sértettek genetikai profiljának keveredéséből származik.

Ugyanezen kés nyélrészének pengevéjátából biztosított mintából legalább három személytől származó kevert genetikai profil volt kimutatható, a keveredésből az adekvát lokuszokon 1-es sértett és az I. r. vádlott aléll-együttese nem zárható ki.

A másik lefoglalt kés, amely a II. r. vádlott tulajdonaként volt azonosítható, penge részéről biztosított mintából sejtmagi DNS-alapú összehasonlító genetikai vizsgálatra alkalmas biológiai anyagmaradvány nem volt kimutatható, míg a nyéli rész pengevájatából biztosított mintából kimutatott részleges, férfi genetikai profil az adekvát lokuszokon egyezést mutatott a II. r. vádlott mintájának autoszómás DNS-profiljával. Ez magyarországi populáció statisztikai vizsgálatok alapján bizonyossággal határos valószínűséggel támasztotta alá annak hipotézisét, hogy a genetikai profil a II. r. vádlottól származik.

Ezen túlmenően az ítéltábla a másodfokú tárgyaláson lejátszotta a kérdéses videokamera felvételeket, megállapítva egyben, hogy az arról készült jelentés, a fényképfelvételek annak megfeleltethetők, az ügyben szereplő személyek, a vádlottak, illetve a sértettek, további tanúk részben azonosíthatók, az első sértett (második) megszúrása a felvételeken jól látható, míg a második sértett megszúrása pontosan nem észlelhető, arra következtetést lehet levonni.

A felvett bizonyítást követően az ügyész a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezését fenntartotta, kiegészítve azt azzal, hogy a megtekintett videokamera felvétel, illetve a másodfokú eljárásban beszerzett hemogenetikai szakvélemény szintén az I. r. vádlott bűnösségét támasztják alá és azt, hogy a II. r. vádlott nem lehetett az elkövetője a második sértett sérelmére elkövetett bűncselekménynek. Figyelemmel az időközben hatályba lépett 2012. évi C. törvényre, az ügyész indítványozta, hogy az elbíráláskori jogszabályt alkalmazza az ítéltábla, mivel a feltételes szabadságra bocsátás szabályai kedvezőbbek a vádlottra nézve, mint az elkövetéskori rendelkezések.

A védő a korábbi perbeszédében foglaltakat szintén fenntartotta, úgy nyilatkozott, hogy a szakvéleményben foglalt terhelő adatokat megértette, de azokra nem kíván külön észrevételt tenni és továbbra is fenntartotta a második sértett sérelmére elkövetett cselekmény esetében az I. r. vádlott felmentésére irányuló indítványát.

A védő az első sértett sérelmére elkövetett cselekmény megállapítása mellett is úgy érvelt, hogy a kiszabott büntetésen lehet még enyhíteni.

A vádlott utolsó szó jogán ismételten elmondta, hogy megbánta a történeteket, de a második sértettet nem ő szúrta meg. Egyben elmondta még, hogy ugyanazzal a zsebkendővel törölték le a késeket.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján - a Be. 349. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel érintett I. r. vádlottra vonatkozó részében - a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, azonban kisebb eljárási szabálysértést vétett, amikor a tanúkat kioktatta a mentő körülmény elhallgatásának törvényi következményeire annak ellenére, hogy ezen rendelkezése a tanúk figyelmeztetésének 2011. év március hó 1. napjától hatálytalan, továbbá a szakértőt a hamis szakvéleményadás mellett a szakértői esküjében foglaltakra is figyelmeztette, holott ez a rendelkezés pedig 2009. év október hó 1. napjától

hatálytalan. Ezen kisebb szabálysértéseknek azonban, az egyébként elhangzott szabályszerű figyelmeztetések mellett a felülbírálatra kihatása nincsen.

Az ítéltábla megállapította továbbá azt is, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül járt el, amikor több lényeges bizonyítékot (ilyenek például a szakvélemények, vagy a videokamera felvételeivel kapcsolatos bizonyítékok, stb.) csupán az iratismertetés keretében tett tárgyalás anyagává. Mindezek kapcsán azonban azt is megállapította, hogy ez mégsem volt lényeges kihatással a bűnösség megállapítására, mivel a védekezés jogát a kérdezési, észrevételezési, indítványtételi jog biztosításával nem korlátozta az elsőfokú bíróság (amellyel egyébként az eljárás résztvevői nem éltek).

Mindezek mellett az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének, a már korábban rögzítetteken kívül, alapvetően eleget tett, az említett hiányosságokat az ítéltábla a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítással, az ismételt hemogenetikai szakvélemény elkészítésével orvosolta. Egyben azt is megállapította az ítéltábla, hogy a másodfokon felvett bizonyítás eredménye összhangban van az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményével. Eszerint azon bizonyíték értékeléssel, amelyet az elsőfokú bíróság elvégzett, ellentétes adatok nem merültek fel a másodfokon elvégzett bizonyítás során sem.

A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyebekben értékelési körébe vonta, azokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, mérlegeléséről részletesen számot adott, így indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette. Mérlegelése a logika szabályainak megfelel, következtetései helytállóak, az általa megállapítottak iratszerűek.

Az I. r. vádlott az első sértett megszúrását elismerte, bár a körülményeket illetően ellentmondásos védekezést terjesztett elő, míg a második sértett sérelmére elkövetett cselekményt tagadta. A vádlotti védekezést egyértelműen cáfolta - úgy ahogy azt az elsőfokú bíróság is megállapította - Jankó Bianka tanúvallomása, ahhoz kapcsolódóan a további tanúvallomások egyes részleteikben, akárcsak a további vádlottak vallomásának részletei, illetve az egyéb bizonyítékok, különösen a kamerafelvételekkel kapcsolatos bizonyítékok, szakértői vélemények, stb. Ezt az elsőbírói érvelést egyértelműen megerősítette a másodfokú tárgyaláson lejátszott videokamera felvételek anyaga, amely részleteiben az egyes szereplők mozgását, tevőlegességét, stb. is viszonylag jól mutatta.

A vádlotti védekezést megcáfolta és kétséget kizáróan mindkét sértett sérelmére elkövetett bűncselekményben való bűnösségét támasztotta alá a másodfokú eljárásban beszerzett igazságügyi hemogenetikai szakértői vélemény, amely alapján kategorikusan kijelenthető, hogy az I. r. vádlott tulajdonát képező kés pengéjén mindkét sértett genetikai profilja megtalálható volt, de ugyanezen kés nyelén, viszonylag nehezen elérhető helyről, éppen a második sértett és az I. r. vádlott kevert genetikai profilja volt kimutatható, pontosabban az nem volt kizárható.

Ezzel szemben pedig a II. r. vádlott tulajdonát képező késpengéről egyáltalán nem lehetett összehasonlító genetikai vizsgálatra alkalmas biológiai maradványt

kimutatni, míg a nyelén pedig csak a II. r. vádlott DNS profiljával azonosítható minta volt kimutatható.

Az 1-es tanú terhelő vallomása, amellyel szemben kétségek alappal eddig sem voltak támaszthatók, egyértelműen megerősítést nyert ezen szakértői vizsgálat alapján. A videokamera felvételek az előző bizonyítékokkal együtt értékelve szintén kizárólag ugyanezt a mérlegelést erősítik meg, figyelemmel a felvételekről készült szakértői véleményben foglaltakra is.

Mindezeken túlmenően a további tanúvallomások (így sértetti vallomások), valamint a korábbi vádlott-társak vallomásai is más megvilágításba kerülhettek ezen bizonyítás alapján, az azokban foglalt ellentmondások, illetve hiányos részek ellenére is.

Fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság alapvetően helyes tényállást állapított meg, amely azonban kisebb mértékben hiányos volt, ezt a megalapozatlanságot azonban az iratok, illetve a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel az alábbiak szerint küszöbölte ki:

- Az I. r. vádlottat a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 6.B.XVIII.1345/2010/14. számú, illetve a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Bf.9609/2011/4. számú, 2012. év április hó 12. napján jogerős ítéletével személyi szabadság megsértésének büntette miatt 1 évi időtartamra próbára bocsátotta (elkövetési idő: 2009. év szeptember hó 29.).
- A Fonyódi Járásbíróság a 9.B.59/2012/49. számú, illetve a Kaposvári Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.300/2013/3. számú, 2013. év szeptember hó 17. napján jogerős ítéletével csoportosan elkövetett garázdaság büntette miatt 60.000,- forint pénzbüntetésre ítélte (elkövetési idő: 2009. év június hó 29.). (A másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány adatai alapján)
- A tényállást kiegészíti azzal az ítéltábla, hogy „az I. r. vádlott nem szenved tudatzavarban, elmebetegségben, értelmi fogyatékosságban, szellemi leépülésben, ugyanakkor a vádlott diszharmonikus személyiség szerkezetű pszichopátiás életvezetésű, szociopátiás, neurotikus személyiségfejlődésű, akinél előtérben személyes érdekei állnak, mások szempontjainak figyelmen kívül hagyásával. Agresszív megnyilvánulásai szinte dicsekszik, azokat jogosnak érzi, pszudológára hajlamos. Disszociális (antiszociális) személyiségzavara nem éri el a kóros elmeállapot szintjét. Az I. r. vádlott cselekménye társadalomra veszélyességének felismerésére és e felismerésnek megfelelő cselekvésre képes, nem volt abban korlátozott, beszámítást korlátozó vagy kizáró tényezőt nem lehetett megállapítani. A vádlottat indulati feszültség jellemzi, cselekvéseit intolerancia sürgeti és a szorongás csökkentése vezérli. Az I. r. vádlott nem szenved gyógyszerfüggőségben, a cselekmény idején szokványos ittas állapotban volt. (az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény és az igazságügyi

pszichológus szakértői vélemény alapján, részben az ítélet indokolásából átemelve).

- Az ítélet 5. oldalán a tényállás ötödik bekezdését kiegészíti azzal az ítélet táblával, hogy „... és amikor 2-es sértetthez ért, az előbb szemben, majd **az előle kitérni, menekülni próbáló**, neki háttal forduló sértettet...”. (A videokamera felvétele, az arról készült jelentés, valamint szakértői vélemény adatai alapján).
- Ugyancsak az ítélet 5. oldalán a hatodik bekezdést kiegészíti az ítélet táblával, hogy az I. r. vádlott az őt távol tartani, illetve nyugtatni próbáló Jankó Biankának azt válaszolta, hogy „ő lány, őt nem bántja”. Az I. r. vádlott ezt követően szúrta az 1-es sértettet, úgy ahogyan az rögzítésre is került. (1-es tanú vallomása alapján).
- Az elkövetés eszközeként használt kés adatait az alábbiak szerint pontosítja az ítélet táblával: a kés teljes hosszúsága 19,5 cm, fém markolatú, félkörívvel ledomborított hegyű egyélű kés, mely pengéjének tengelyhosszúsága 8,5 cm, élhosszúsága 7,2 cm, az él markolat felé eső 4 cm-es szakasza fogazott, távol eső szakasza egyik oldal felől jól élezett. A penge forgástengelyen biztosító ellenében a markolatba visszahajtható. A kés pengéjének felületén BYRD 8 CR 13MOW feliratú beütés található. (Helyszíni szemle jegyzőkönyvében, a lefoglalási jegyzőkönyvben, a bűnjeljegyzékben, az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltak, valamint a késről készült metrikus felvételek alapján).

Mindezen kiegészítésekkel, illetve pontosításokkal az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól.

A védelem felmentésére irányuló fellebbezése, figyelemmel a megállapított tényállás megalapozottságára a felülmérlegelési tilalom miatt eredményre nem vezetett.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, azonban tévesen minősítette az I. r. vádlott cselekményét 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntettének, melyből 1 rb. kísérleti szakban maradt.

Mindenekelőtt rögzíti az ítélet táblával, hogy az elsőfokú bíróság helyes szempontok alapján és kellő részletességgel foglalkozott jogi indokolásában azzal, hogy az I. r. vádlott cselekménye a vád szerinti több emberen elkövetett emberölés büntettének a kísérleteként, avagy ölési szándék híján az 2 rb. testi épséget sértő bűncselekményként minősül. Ennek kapcsán mindössze azt kell megjegyezni, hogy időközben az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának meghozatalát követően a Legfelsőbb Bíróságnak az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 15. számú Irányelve irányelvkénti fenntartását a Kúria Büntető Jogegységi Tanácsa megszüntette és a 3/2013. BJE jogegységi határozata értelmében ezen jogegységi határozat a 15. számú Irányelv I. és II. részének helyébe lépett.

Ez a változás azonban a törvényszéknek a tárgyi és alanyi tényezők vizsgálata körében említett szempontjait nem érintette. Az ítélet táblával mindezen tárgyi és alanyi

tényezők kapcsán, részben az elsőfokú bíróság megállapításával egyetértve, részben attól eltérve a következőket emeli ki:

Az elkövetés eszköze egyértelműen emberi élet kioltására alkalmas eszköz.

Az elkövetés körülményeit tekintve meg kell jegyezni, hogy nem feltétele az élet elleni cselekmény megállapításának, hogy az „egy céltudatos, előre kitervelten elkövetett cselekmény” legyen, mivel ebben az esetben már egy további minősítő körülményről kellene beszélni, azonban ilyet az eredeti vád sem tartalmazott. Az élet elleni cselekmények jelentős részét jellemzi a garázda jellegű elkövetés, illetve az, hogy ezen garázda jellegű elkövetési magatartás fordul át élet elleni cselekménybe. A megváltozott, rögtönös szándék és az aszerinti elkövetés ugyanúgy megállapíthatóvá teszi az élet elleni cselekményt, mint egy korábbi elhatározás alapján tudatosan végrehajtott ölési cselekmény.

Azt is ki kell emelni, hogy az I. r. vádlott és társai cselekménye a végrehajtás során jól elkülöníthető egymástól, ráadásul az I. r. vádlott eltérő szándékát egyértelműen jelezte, hogy az úttesten történő átfutáskor már elővette a kését. Azt is meg kell jegyezni, hogy az ölési cselekmények jellemzően indulati cselekmények és jelen esetben a két társaság közötti verbális vitát, az annak talaján kialakuló garázda cselekményt egyedül az I. r. vádlott lépte (messze) túl. Ekörben viszont más szándékkialakító személy nem volt (rajta kívül).

A sérülések helyét és jellegét tekintve valóban az igazságügyi orvosszakértői vélemény a meghatározó, amely alapján azt lehet megállapítani, hogy az I. r. vádlott által leadott szúrások határozottak, legalább közepes erejűek voltak és az I. r. vádlott által célzott, támadott testtájékok is életfontosságú szerveket tartalmaztak.

Az ítélet tábla álláspontja szerint ezen tényező megítélésénél jelentkezett komoly hiányosságként az, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyaláson nem játszotta le a kérdéses videokamera felvételeket, mivel abban az esetben feltétlen észlelnie kellett volna (bár a fényképfelvételek, illetve a kérdéses jelentés alapján is megítélhető volt ez a kérdés), hogy az első sértett esetében szintén a felsőtestre irányult a támadás, ráadásul az kitartó volt, hiszen két szúrás is érte a sértett, az pedig, hogy nem életfontosságú szerv közelében találta el e két szúrás egyike sem, mindössze a véletlennek, illetve annak volt köszönhető, hogy a sértett a támadás elől menekülni próbált, részben sikertelenül. Ezen hiányossága a bizonyításnak a második sértettet ért szúrás tekintetében helytelen következtetést eredményezett az elsőfokú bíróság részéről, tekintve, hogy a második esetben is határozott és célzott szúrásról és nem véletlen találatról volt szó. Ez esetben viszont az I. r. vádlott támadása elől a második sértettnek nem volt lehetősége kitérni, így őt hastájékon tudta szúrni. Ráadásul a tudatos, kitartó elkövetési szándékot jelezte, hogy a második sértettet annak ellenére szúrta meg az I. r. vádlott, hogy az 1-es tanú megkísérelte megnyugtatni, illetve eltávolítani a társaitól, illetve az 1-es sértett is ugyanezt próbálta megtenni. Ugyancsak a tudatosságot jelzi, hogy az I. r. vádlott még azt is megjegyezte, hogy az 1-es tanút azért nem bántja, mert ő lány, ellenben rögtön ezt követően hastájékon is szúrta a második sértettet, aki életveszélyes sérülést szenvedett el.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, valóban jelentősége lehet az elkövetők kijelentéseinek, azonban a „még aznap leszúr valakit”, illetve „melyiket szúrjam meg” kifejezések használatából, az előzőekben vizsgált tényezőkkel egyetemben, éppen hogy nem csupán szúrás szándékára és ebből következően testi sérülés okozásának limitált szándékára lehet következtetést vonni, hanem alappal merül fel az eshetőleges ölési szándék megléte.

A cselekmény után tanúsított magatartása szintén az előbbieken említett körülményekkel együtt értékelendő, amely alapján egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az I. r. vádlott, aki két sértettet is megszúrta, az általa elkövetett cselekmény nyomait eltüntetni igyekezett, cselekményének súlyát felismerte. Másrészt pedig a szúrások következményeit tekintve közömbös maradt.

Az I. r. vádlott személyi tulajdonságaira vonatkozó szakértői megállapításokból pedig ugyanúgy vonható következtetés az ölési szándékra, mint ahogy a testi sértés szándékára is.

A cselekmény indító oka, illetve az I. r. vádlottnak a sértettekhez fűződő viszonya kapcsán csupán megismétli az ítélőtábla, hogy az élet elleni cselekmények jelentős része hasonló garázda jellegű cselekmények talaján alakul ki, abból pedig, hogy az I. r. vádlott nem ismerte korábban a sértetteket az élet elleni cselekmény, illetve a testi sértés cselekménye elhatárolása szempontjából jelen ügyben lényeges következtetést levonni nem lehet.

Mindezen körülmények jelentős részükben már külön-külön is alappal vetik fel az élet elleni bűncselekmény megállapíthatóságát, de azt is ki kell hangsúlyozni - szemben a törvényszék visszatérő érvelésével -, hogy mindezen tényezők nem önmagukban álltak, hanem együttesen és mindezek együttes értékeléséből egyértelműen megállapítható, hogy az I. r. vádlott cselekménye határozott volt, nem véletlenszerű, egyértelműen felismerhető volt az, hogy a cselekménye következményeként a sértettek halála is bekövetkezhet és az I. r. vádlott, ha nem is kívánta a sértettek halálát, ezen lehetséges következmények iránt közömbös volt, abba belenyugodott. (Megjegyzi az ítélőtábla, hogy mindezen értékelés jól követhető a videokamera felvételeken, amely a véletlenszerű elkövetést egyértelműen kizárja, jól mutatva a cselekmény dinamikáját, határozottságát és tudatosságát.)

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla az I. r. vádlott cselekményét az eredeti vádban szereplő, több emberen elkövetett emberölés bűntette kísérleteként minősítette.

Tekintettel arra, hogy időközben hatályba lépett az új büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény, az ítélőtábla vizsgálta, hogy az elkövetéskori vagy az elbíráláskori jogszabályok eredményeznek kedvezőbb elbírálást az I. r. vádlott részére. Ennek kapcsán megállapította, hogy az alapvető különbséget a két büntető törvény között a

feltételes szabadságra bocsátás szabályainak a változása jelenti. A Kúria a 4/2013. BK. véleményben azt az álláspontot fogadta el, hogy „határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására."

Ennek megfelelően az ítélőtábla az I. r. vádlott cselekményét a 2012. évi C. törvény 160. § (1) és (2) bekezdés f/ pontjaként minősítette, mivel az elbíráláskori jogszabály kedvezőbb az I. r. vádlottra nézve.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket kisebb mértékben korrigálni kellett, így helytálló az az ügyészi álláspont, hogy a büntetlen előélet, és a fiatal felnőttkori elkövetői minőség egyidejűleg nem értékelhető enyhítő körülményként, ezért az ítélőtábla az I. r. vádlott javára a fiatal felnőtt voltát értékelte. Az időmúlás kapcsán meg kell jegyezni, hogy a megváltozott minősítésre tekintettel annak jelentősége lecsökkent. Enyhítő körülmény továbbá, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, azonban annak nyomatékát szintén csökkenti, hogy befejezett kísérletről van szó, mely egyik esetben közeli is volt. Az eshetőleges szándék szintén enyhítő körülmény, bár a két sértett miatt annak súlya szintén kisebb.

További súlyosító körülményként kell értékelni az I. r. vádlott terhére az ittas állapotban történő elkövetést, valamint azt, hogy a cselekményt éjszaki órákban, útonálló jelleggel követte el, illetve azt, hogy két büntetőeljárás hatálya alatt is állt a bűncselekmény elkövetésekor.

A megváltozott minősítésre tekintettel jelentősen emelkedett a büntetési tételkeret, így a minősített emberölés esetében, amellett, hogy vagylagosan életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető, a kiszabható törvényi minimum tíz év szabadságvesztés, szemben az életveszélyt okozó testi sértés esetében kiszabható két évvel.

Mindezek alapján az I. r. vádlottal szemben elsőfokon kiszabott szabadságvesztést egyértelműen súlyosítani kellett, azonban valamennyi bűnösségi körülményre, a cselekmény tárgyi súlyára és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességére figyelemmel az ítélőtábla lehetőséget látott az enyhítő szakasz alkalmazására. Ezért a Btk. 82. § (1) bekezdés, illetve (2) bekezdés a/ pontjában foglaltakat, mely szerint, ha a büntetési tétel alsó határa tíz évi szabadságvesztés, ehelyett legkevesebb öt évi szabadságvesztést lehet kiszabni, teljes mértékben kimerítette.

Az ítélőtábla a feles feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést mellőzte és a Btk. 38. § (2) bekezdése értelmében megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részét kitöltését követő nap.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés (Btk. 61-62. §) mértékét a szabadságvesztés büntetés mértékéhez igazította.

Tekintettel arra, hogy az ítélőtábla három évi szabadságvesztésnél hosszabb tartamú büntetést szabott ki az I. r. vádlottal szemben minősített emberölés büntette miatt, így a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház lenne, azonban a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján, a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel, a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban, börtönben határozta meg azt.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélőtábla a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. r. vádlottat.

, 2014. év július hó 1. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 15.B.102/2012/19. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.392/2012/16. számú ítéletében írt változtatás mellett az I. r. vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év július hó 1. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tisztviselő